

Sygn. akt VII U 1877/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy T. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. I.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 września 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. I. prawo do emerytury od dnia 15 września 2015 roku.

Sygn. akt VII U 1877/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. I. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. I. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w (...) P. przez 19 lat.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

T. I. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 22 czerwca 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1993 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) (...) w P.. W trakcie zatrudnienia zajmował stanowisko kierowcy, które od końca lat 70-tych było określane jako kierowca samochodu R. lub kierowca R.. Od dnia 26 października 1975 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Do pracy powrócił z dniem 1 listopada 1977 roku na stanowisko kierowcy R.. W trakcie zatrudnienia zawierał umowy zlecenia z pracodawcą na dokonywanie czynności spedycyjno-załadunkowych (umowy o pracę, świadectwo pracy, umowy zlecenia, angaże – akta osobowe – k. 9).

T. I. uprawnienia do kierowania pojazdami ciężarowymi uzyskał kończąc (...) Szkołę Zawodową dla pracujących w (...) R. w 1974 roku. Od momentu rozpoczęcia pracy w Spółdzielni kierował wyłącznie samochodem marki R.. Spółdzielnia

zajmowała się zaopatrzeniem sklepów z hurtowni. Pracował w wymiarze nawet 13 godzin dziennie. W tym czasie w wymiarze co najmniej 8 godzin dziennie zajmował się prowadzeniem pojazdu. Czynności załadunkowe nie zajmowały dużo czasu. Towar woził do L., B., W., W., G., P.. Przewoził chemię, porcelanę konserwy. W przypadku długich awarii korzystał z urlopu. Nie było samochodów zastępczych (zeznania wnioskodawcy – k. 15v, 27, zeznania R. G. – k. 25v-26, zeznania R. P. – k. 26-26v, zeznania M. D. – k. 26v, zeznania S. S. – k. 26v-27).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) w P. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. R. G. pracował w Spółdzielni od 1970 roku jako prezes zarządu i wiceprezes zarządu, R. P. pracował tam od 1989 roku jako kierowca, M. D. była tam zatrudniona od 1979 roku do 1996 roku, ostatnio jako referent ds. kadrowych, S. S. zajmował stanowiska dyrektora i zastępcy dyrektora. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca kierował wyłącznie samochodem marki R. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Wykonywane sporadycznie czynności załadunkowe nie powodowały jednocześnie, aby czas pracy na stanowisku kierowcy był mniejszy aniżeli 8 godzin dziennie. Tym samym w charakterze kierowcy pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne i logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 22 czerwca 1974 roku do dnia 25 października 1975 roku i od dnia 1 listopada 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1993 roku (17 lat, 2 miesiące i 4 dni) wskazaną w wykazie A, dziale VIII poz. 2 - Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, gdyż 17 lat, 2 miesiące i 4 dni. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić T. I. prawo do emerytury od dnia (...) roku tj. od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.